

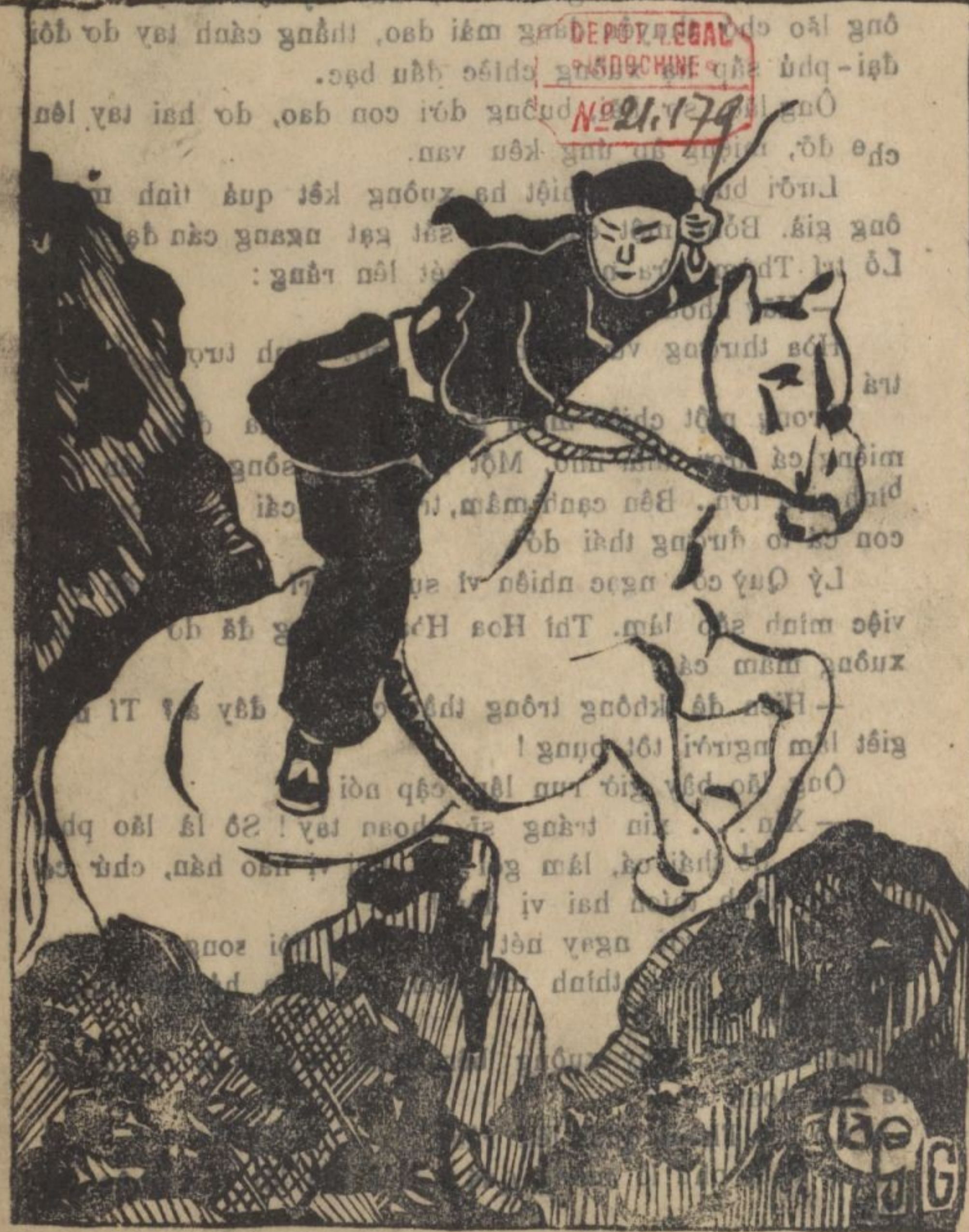
the power of love

le m - 10 - 28

Tirapi: 1000

Ty

THUẬN

SO 3

GIA 3 XU

Chàng mặt đen liền vờ ngay đôi song phủ, đẩy toang cửa khoang, nhảy vọt ra ngoài.

Lỗ trí Thâm cũng theo ra, thấy Lý Quý nhảy tới bên ông lão chớ thuyền đang mài dao, thẳng cánh tay dơ đôi đại-phủ sắp hạ xuống chliếc đầu bạc.

Ông lão sợ hãi, buông dờ con dao, dơ hai tay lên che đỡ, miệng ập ứng kêu van.

Lưỡi búa oan nghiệt hạ xuống kết quả tính mệnh ông già. Bỗng một cánh tay sắt gạt ngang cán đại-phủ, Lỗ trí Thâm vừa nhảy tới hét lên rằng:

— Hãy khoan!

Hòa thượng vừa trông thấy một cảnh tượng khoái-trá!

Trong một chiếc mâm gỗ, bày mấy đĩa đầy những miếng cá tươi thái nhỏ. Một nắm dau sòng, để bên một bình riệu lỏn. Bên cạnh mâm, trên một cái thớt, cõu một con cá to đương thái dở.

Lý Quý còn ngạc nhiên vì sự Lỗ-Trí-Thâm ngăn trở việc mình sắp làm. Thì Hoa Hòa thượng đã dơ tay chỉ xuống mâm cá:

— Hiên đệ không trông thấy cái gì đây à? Tí nữa giết lầm người tốt bụng!

Ông lão bây giờ run lập cập nói:

— Xin... xin tráng sĩ khoan tay! Sỡ là lão phu mài dao để thái cá, làm gỏi thết hai vị hảo hán, chứ có phải để hành thích hai vị đâu!

Lý Quý tươi ngay nét mặt, ném đôi song phủ vào khoang nghe đánh thình một cái, cười ha hả mà rằng:

— Tốt lắm!

Bèn ngồi ngay xuống bên mâm, vờ bình rượu rót ra bát, toan uống.

Lỗ trí Thâm quát lên rằng:

— Thật phu lỗ mãng quá! Hài xin lỗi chủ nhân đã chứ!

— ❀ —

Lý Quý cầm bát rượu đưa lên miệng uống một hơi cạn rồi quay lại bảo ông lão :

— Tôi chót quá nóng, xin người miễn chấp. Đã có lòng tốt mời ăn uống, chúng tôi không dám chối từ. Vậy nào ! Lão huynh, cùng tiên sinh đây, ngồi xuống uống rượu !

Lão trí Thâm ngượng mặt, đang định tìm câu nói lại, thì ông Lão túm túm cười nắm tay hòa thượng mời ngồi mà rằng :

— Lão phu rất thích những người tính bộc trực tự nhiên.

Bèn rót rượu khuyên mời.

Trên lái thuyền, dưới ánh nắng đêm âm của mặt trời mùa đông, ba người chén tạc chén thù. Hai hảo hán ăn uống như lang như hổ, cá tươi, rượu tốt, thực là thỏa thích. Dần dần, câu chuyện thành ra thân mật, ông lão bảo hai người :

— Nhị vị tráng sĩ khí thực khàng khái, nhưng lão phu xem ra kém phần kín đáo. Vừa rồi trong khi chèo thuyền, nghe rõ câu chuyện của nhị vị biết rằng chính là hai hảo hán ở Lương sơn Bạc xuống. Lão phu vốn kính mộ các bậc anh hùng ở Lương Sơn, nên mới cầm thuyền làm rượu để thết nhị vị một bữa say. Ngờ đâu Hắc đại ca tướng lão phu mạnh tâm hành thích nói nóng, suýt nữa thiệt mạng già này !

Lão trí Thâm vội kiềm lời nói tạ lỗi. Giây lát, rượu cạn, nhắm hết, ba người cùng no say, ông lão lấy nước mời hai người uống rồi hỏi :

— Chẳng hay hai vị hảo hán xuống núi chuyện này định đi đâu.

Lão trí Thâm còn ngẩn ngại chưa đáp thì Lý Quý đã cướp lời nói luôn :

— Chẳng nói đâu gì lão tiên sinh ! Chúng tôi vì có cơ bất hòa với anh em trên sơn - trại, nên bỏ đi nơi khác.

Nay bọn họ không nhà, chưa biết về đâu!

Ông lão có dáng vui vẻ đáp:

— Nếu vậy lão phu có thể giúp nhị vị được.

Nguyên ông lão ấy tên là Đường Nguyên, là anh em
thức bá với Đường Hoán tướng quân hiện đương chấp

hành hình quyền nhà Tống. Đã nhiều lần Đường Hoán

viết thư mời lần Đông Kinh hưởng phú quý nhưng Đường

Nguyên vốn tính ưa nhân dân, ghét thói phiến hoả, một

minh dòng thuyền ngao du các nơi cho qua ngày loạn

thắng. Nay tình cờ gặp hai hảo hán ở Lương Sơn Bạc,

Đường Nguyên thấy là người cương trực, muốn tiêu

dẫn cho Đường Hoán để lập công danh sau này. Bèn

đem ý ấy ngỏ cho hai người biết.

Lỗ Trí Thâm và Lý Quỳ bàn nhau, rồi cùng nhận lời.

Con thuyền lại tung đình theo dòng sông nhỏ xuôi

miền Đại Danh.

Đến một sáng hôm sau, thuyền tới bên Đại Danh.

Ông lão bảo hai người cứ ngủ, để mình lên chợ mua

gà vịt thịt về làm chén.

Ông lão đi đã lâu không thấy về. Lỗ Trí Thâm

sinh nghi ngồi dậy bảo Lý Quỳ:

— Biết đâu nó không đi báo quan quân đến bắt ta để

kiếm công trạng.

Lý Quỳ vẫn nằm đườn trong khoang, gạt đi mà rằng:

— Đại huynh đã nghi lắm! Cứ xét tình trạng mà xem

thì đủ biết ông lão này là người thực thà, vì ông ta có

một thân một mình, cho có báo bắt chúng ta cũng chẳng

ích lợi gì mấy, mà khiến cho người đời chê cười. Đại

huynh cứ việc ngủ kỹ, chốc nữa ông lão mua rượu về

ta cùng uống.

Lỗ Trí Thâm không chịu lẽ. Hai người đang tranh

biện, thì trên bờ một người tát tát đi xuống vừa bước

xuống thuyền vừa nói:

— Hai vị trượng sĩ đây làm chi vội thế? Trời còn sớm!

Lý Quý nhìn ra thì chính là ông lão chèo thuyền, bèn reo lên rằng;

— Đại huynh xem tôi mới có đúng không? —

Ông lão hỏi cần chi, Lý Quý thuật chuyện Lỗ tri Phàm đa nghi.

Ông lão đặt cái đồ đựng bình rượu lớn và các thức đã nấu nướng sẵn xuống thuyền rồi nói:

Lão có phải là hạng người có lòng hai đồng bao để lập công danh đâu? Hoa thương nghị thế cũng phải vì đời nay lắm kẻ chỉ rình bới những áu tính của anh em cùng giống

để đi báo đay thù. Nhưng nên biết rằng trong chôn thảo dã, cũng lắm người có hảo tâm, biết thương những kẻ bất đắc chí. Đừng nên đa nghi quá. Ngày xưa Tào Mạnh Đức cũng vì ngu ngờ mà giết lầm cả nhà Lã bá

Xa, về sau các thế hệ con cháu ông ta để trả nghĩa thì không còn ai nữa, có phải đeo mối hận ngàn thu không,

Lý Quý gật đầu khen phải. Ông lão lấy rượu thịt ra thết đãi. Ăn uống xong, ông ra báo hai người nằm nghỉ,

nội đi lấy giấy bút viết một phong thư niêm lại kỹ lưỡng, đưa cho hai người nói:

— Phong thư này gửi cho biểu đệ tôi là Đường.

Hoán ở Đông Kinh. Trong thư tôi viết tiền cứ nhị vị

một người tên là Lỗ Quý một người tên là Lý Đại

Hai vị đến Đông Kinh cứ tìm vào Phủ Đường Nguyên

soái mà đưa phong thư này sẽ được đặc dụng.

Lý Quý cảm lây, đáp:

— Đa tạ lão tiên sinh.

Ông lão nói:

— Cách phủ hai dặm, có con đường tắt đi về Đông Kinh. Lối ấy vắng người, để lão phu chèo thuyền đến chỗ ấy cho nhị vị đỗ bộ,

Bèn cầm sào đẩy thuyền đi chừng hơn hai dặm rồi cầm thuyền, dợ tay chỉ lên bờ nói:

— Theo con đường thẳng này đi mãi sẽ tới Đông kinh
Lỗ trí Thâm mở khăn gói lấy ra hai đĩnh bạc lớn
đưa tặng ông lão. Ông ta lắc đầu nói :

— Lão phu cảm tình giang hồ gấp gờ, đâu phải chờ
thuyền lấy công. Món tiền này xin để làm lộ phí là hơn.

Lỗ trí Thâm cề nài. Ông lão gật lên nói rằng :

Ồ hay ! nếu lão tham tài thì đã báo quan quân xuống
bắt hai vị, ít ra cũng được vài trăm lạng bạc. Hà tất
hòa thượng cò ép nài làm gì.

Lỗ trí Thâm đành phải thu lấy bạc lại, rồi cùng Lý
Quy đứng giây nói :

— Cảm ơn lão tiên sinh hậu đãi, chúng tôi sau này
đắc chí không biết tìm tiên sinh ở đâu để báo đáp,
thực đem mối hận trong lòng.

Ông lão mỉm cười mà rằng :

— Các vị là đấng anh hùng hà tất nói những câu
thường tình như vậy ! Ở đời, kẻ này làm ơn cho ta mà
ta không báo được thì ta lại thi ân với kẻ khác, đó cũng là
một cách giả ơn gián tiếp. Mãi sau nhị vị công thành danh
toại, có nhớ đền lão phu thì nên biết đền những lương dân
đang bị cái chính sách hiện thời làm cho lâm than khổ
sở, cứu mạng những kẻ đồng loại của lão phu, tức là
không quên buổi gặp gỡ này.

Hai người cảm động, cúi đầu chào ông lão rồi bước
lên bờ.

Lỗ trí Thâm đi được mươi bước, lại quay giờ lại dặn
ông lão,

Nếu có ai theo sau dò hỏi hành tung chúng tôi, xin
người giữ kín cho đừng tiết lộ.

Ông lão nói giận đáp :

— Như thế mà hòa thượng còn nghi ngờ thì thực
phiền tâm cho lão. Hòa thượng có biết chuyện ngũ tử Tư
ngày xưa không ?

Lỗ trí Thâm nói :

— Không biết.

Ông lão nói :

— Ngày xưa Ngũ Viên bỏ nước Sở ra đi, qua sông gặp một ngư ông chớ đồ sang ngang. Cũng như hòa thượng, Ngũ Viên nghi ngờ ngư ông, căn dặn đèn điều, làm cho ngư ông phản chí mã ...

Lỗ trí Thâm hỏi :

— Ngư ông ấy làm gì ?

Ông lão đáp ?

— Ngư ông cũng làm như ta đây này ...

Vừa nói vừa bước ra mũi thuyền, nhảy tùm xuống giữa lòng sông.

Hai người kinh hoàng, vội chạy xuống thuyền để vớt, nhưng than ôi ! Chỉ thấy mây trắng sóng lan rộng ra khắp mặt con sông nhỏ. Bỗng cách thuyền mười trượng, một cái đầu bạc nhô lên khỏi mặt nước.

Lý, Lỗ hai người đồng thanh kêu :

— Lão tiên sinh chớ liều mình !

Ông lão cắt đầu giữa dòng sông, nhìn về phía hai người, lên tiếng :

— Kẻ sông thừa đi để người hữu dụng ở lại an lòng. Mớ tóc trắng lảng lơ chìm dần xuống làn nước còn lên giây lát rồi lại như cũ.

Một trận gió đồng lay động mây bụi lau già sào sạt. Hoa lau rơi lá tả trên trời, một vùng mây trắng bay qua.

Lý Quí lớn tiếng gắt :

— Có phải vì đại huynh nên ông lão phải trầm mình không ? Đại huynh lấy gì tạ lỗi với vong linh người oan thác ?

Lỗ trí Thâm thở dài :

— Ta có ngờ đâu !

Rồi chép miệng làm bảm :

— Lão sông chỉ chớ đồ, ta sông còn cứu nước ! Đi thôi !

Hai người bước lên bờ. Trông lại con thuyền và chủ, Hắc toàn Phong bỗng gan sắt sức hông tuôn rơi mấy giọt nước mắt hiềm có. Lỗ trí Thâm bước rảo miệng dục:

— Hiên-độ sao hôm nay đã cảm như vậy! Mọi khi giết người như chém chuối sao không động lòng!

Thực ra hòa thượng, cũng như Hắc lang, cũng bị cái chết bất ngờ của ông lão kháng khái làm cho tâm can nao nao.

Hai vị sát thân hạ giới này từ ngày biết cảm binh khí đến nay đã bao lần tâm mình trong máu đỏ, mà bây giờ cũng mũi lòng, là vì chưa từng thấy sự hi sinh cao thượng như vậy.

Vì thế nên ngùi ngùi trong giây lát, rồi cũng hăng hái cất bước ra đi. Đi để trọn chí hướng. Đi để cho xứng đáng với sự hi sinh của người vừa ban này nói cười mà nay đã trở về thiêu cổ.

Đền lúc chiều trời băng lạnh, vừng ô lẩn bóng, hai người gặp một quán rượu bên đường, bèn cùng vào nghỉ.

Từu bảo ra dọn rượu. Nhưng có nỗi buồn trong dạ, hai người uống qua loa mấy chén, rồi ăn cơm, đi ngủ.

Sáng hôm sau trở dậy lại hướng về phía nam khởi hành.

Ngày đi đêm nghỉ, độ nửa tháng, một buổi xế chiều, đã trông thấy Đông kinh thành quách dựng lên phía chân trời xa.

Lỗ trí Thâm bàn với Lý Quý rồi tìm một từu quán ngoài thành tạm nghỉ, đi hỏi dò xem tình hình trong Đông kinh ra sao rồi hãy dẫn thân vào nơi hang hỏ.

Từu quán hai người chọn được ấy, cách thành nửa dặm. Khi hai người bước vào trong quán, khách ăn đã vãn, chỉ thấy có hai người to lớn đương ngồi uống rượu.

Thầy Lý Quý và Lỗ trí Thâm vào, hai người kia để ý nhìn kỹ lưỡng, thấy hai vị hào hán Lương Sơn dựng thiên

trượng và đại phủ đánh thình một cái xuống đất thì cùng mím một nụ cười kiêu ngạo, cũng bấu môi ra ý chê riêu.

Lý Quỳ chường mắt nhìn, Lỗ trí Thâm sợ bạn gây sự, vội nắm tay bạn giắt lại một góc phòng, chọn một bàn sạch sẽ ngồi, sai tầu bảo dọn rượu.

Hòa thượng lại làm ra mặt thiệp, quay mặt về phía hai người kia nói:

— Chúng tôi xin có phép hai vị ở đằng này. Hai người kia chỉ hơi cúi đầu đáp lễ. Lý Quỳ thấy thế rất lây làm bất bình, Lỗ trí Thâm biết ý, vội rót rượu mời bạn uống sẽ bảo:

— Chúng nó không thích giao thiệp, thì thôi, mặc nó ta cứ uống rượu. Ở đây không phải như ở Lương Sơn hiền đệ chớ vì việc nhỏ gây chuyện lớn, hỏng việc.

Lý Quỳ phải nghe lời, nhưng vẫn hăm hực, mắt trợn trạc nhìn hai người, như con diều hâu ngấn lỗ gà con.

Lỗ trí Thâm muốn cho bạn để ý đến sự khác, bèn bảo Lý Quỳ.

— Ta với hiền - đệ cùng hau uống rượu thì, nhưng mỗi cốc rượu lại phải kể một sự tích anh hùng rượu. Nếu kẻ hay sẽ thưởng một chén, dờ phạt ba chén!

Lý Quỳ đáp:

— Đại huynh kể trước đi xem nào!

Lỗ trí Thâm rót một chén rượu đầy, uống một hơi cạn, rồi nói:

— Quan Vân Trường sắp ra trận, Tào Tháo rót rượu mừng. Vân Trường nói: « Xin hãy để chén rượu đây, tôi về ngay. » Đoạn ra trận, chém được tướng giặc, về chén rượu hãy còn nóng!

Đó là uống rượu một cách anh hùng!

Lý Quỳ gật đầu đáp:

— Thế cũng tìm cho là anh hùng. Thưởng ngô huynh một chén!

Bèn rót đầy chén mời Lỗ trí Thâm.

Lỗ trí Thâm uống cạn bát Lý Quý:

— Giờ đến lượt hiên đệ.

Lý Quý nghiêng bầu tu một hơi dài, lắc lư cái đầu thông thả nói:

Tiểu đệ từ ngày biết uống rượu đến giờ. Xét thấy rằng: Cỗ kim chưa có ai đáng gọi là uống rượu một cách anh hùng, vì bậc anh hùng vốn là của hiem. Tiểu đệ chỉ biết rằng hiện ngay trước mắt chúng ta có hai thằng uống rượu một cách rất đều đặn!

Lỗ trí Thâm giật mình, vội đánh trống lảng:

— Hiên đệ say rồi!

Lý Quý đáp:

— Tiểu đệ không say đâu! Vì nếu tiểu đệ say thì đã cho những thằng kia mỗi đứa vài quả đấm!

Hai người to lớn đang ngồi uống rượu, bâng bâng nói giã, đứng giậy hét to lên rằng:

— Đồ thật phụ vô lễ! Chúng ông không trêu ghẹo gì mấy, sao mấy dám nói sáng!

Lý Quý cười phăng ngay đó, nhảy ra giữa nhà, nắm tay giơ lên nói:

Bắt tất phải cãi nhau! có giới ra đây đâu vô.

Hai người kia cũng đẩy đồ bàn ăn, vén áo xông lại. Đôi bên sắp giao thủ thì Lỗ trí Thâm nhảy vào giữa can ra mà rằng:

— Xin nhị vị cùng hiên đệ hãy khoan tay! Chúng ta vô thù oán, có chi gây sự giữa chỗ mọi người quan chiêm này!

Viên chủ quán cũng chạy lại nói to lên rằng:

Các vị muốn để quan địa phương bắt phá từu quán của tôi hay sao mà chực đánh nhau ở chỗ này? không coi giầy yêt thị của Quan Nguyên Soái chỗ kia!

Mọi người nghe nói, ngừng nhìn lên tường, thấy giữa tường có giãn một tờ giầy vàng có mấy hàng chữ trên đóng dấu son đỏ chói. Bốn người cùng bước đến

bên tường đọc.

« Quan Nguyên Soái triều Đại Tông, lĩnh binh quyền, « có lời biểu thị cho cử tử các nơi về Đông kinh ứng thí « đều biết.

« Các sĩ - tử từ phương đèn hội ở Kinh đô ứng thí, « tuy khác họ, khác tỉnh, nhưng cùng giống, cùng nòi, không được ganh tị lẫn nhau mà sinh mỗi bất hòa. « ấu đá trong các nơi trú ngụ. Nếu bắt được kẻ nào trái, « lệnh làm sự huyên náo trong thành, ngoài nội, sẽ « trừng trị rất nặng để nghiêm phép nước, và sẽ « cấm không cho ứng thí nữa.

Nay Hiệu Thi.

Đường Nguyên Soái.

Lý Quý đọc song lớn tiếng hỏi chủ quán.

— Trang yết thị nói đèn ứng thí, vậy thi gì thế?

Chủ quán đáp:

— Vậy ra không phải khách quan đèn thi võ. Sờ là Triều đình thấy đang giặc ở Lương Sơn Bạc ngày một to thế, định sai Đường tướng quân đem binh đi tiêu. Nhưng Nguyên Soái Đường Hoán sợ bên địch nhiều tướng tài, nên tâu với thiên tử mở khoa thi tuyển lấy võ trạng cùng các tiên sĩ võ để đi đánh bọn cường khấu ở Sơn đông.

Lý Quý thấy gọi bọn anh em ở Lương Sơn Bạc là cường khấu, liền bưng bưng nói giận dơ tay đâm giữa mắt chủ quán ngã lăn ra đất, kêu la âm ỹ.

Hai người kia thấy vậy nói bất bình, cùng múa quyền đánh Lý Quý. Lý Quý chẳng chút sợ hãi vùng tay lên cự địch.

Nhưng Lỗ tri Thâm vội can thiệp, hết sức lấy lời lẽ từ tôn xin lỗi hai người kia, một mặt quát mắng Lý Quý.

Hai người kia nể mặt Lỗ Đạt, và cũng không tiện chỗ đánh nhau, nên cũng thôi. Riêng

Lý Quý vẫn hậm hực không phục. Lỗ tri Thâm lại phải
lấy ra mười lạng bạc đền cho lên chủ quán, vì y bị Lý
Quý đâm gãy mất hai chiếc răng cửa.

Lý Quý uống trầu đèn say, rồi hét từu bảo sửa soạn
phòng đi nghỉ. Hai vị khách kia cũng thuê một căn phòng
ở gian bên. Đêm hôm ấy Lỗ tri Thâm trách mắng Lý-
Quý mãi, đến lúc nhin lại thì Lý Quý đã ngủ say rồi !
Lỗ tri Thâm trợn trợn không nguôi khuya. Vào khoảng
cuối canh tư, Lý Quý đau bụng trở giấc định mở cửa
đi ra nhà tiêu, gặp tên trầu bảo cũng vừa sức thức giấc
nên từu bảo nói với Lý Quý :

— Nhà gần đông, khách quan ra ngoài ấy mà đi song
Lý Quý mở cửa giữa đi ra bên ngoài. Đi được độ
vài trăm bước, vừa toan trợn cho ngồi, chợt nghe thấy
tiếng chi chát như đao thương choang nhau.

Tính tò mò làm cho Lý Quý quên cả đau bụng, lần
theo phía có tiếng động đi tới. Hồi lâu nghe rõ tiếng chân
bước rậm rịch, tiếng người cười nói, Lý Quý lắng tai
nghe rõ tiếng hai người vừa gây sự với mình ban trưa.

Một người nói :

Miêng ấy hay lắm, đáng lấy chức võ thám hoa.

Lại có tiếng đáp :

— Miêng này mới đáng mặt võ trạng !

Tiếp theo, tiếng côn sắt vút vào nhau loảng soảng Lý
Quý chạy bay luôn về quán, về phòng lấy dùi Song phủ.

rồi lại mở cửa dưới thang đến chỗ hai người vừa lâu võ,
Bây giờ trời đã mờ mờ sáng. Lý Quý tới nơi, thấy
hai người ngồi nghỉ ven đường. Chàng bên sách đại phủ
tới bên, lớn tiếng hỏi ;

— Hai anh thích đấu võ nó đêm đầu với ta chăng ?

Hai người cùng đứng giậy đáp ;

— Chúng ta sợ gì mày ! Đấu thì đấu. Nhưng chúng
ta hai mà mày có một, vậy hãy về gọi thằng đồng bạn
lại đây để thưởng cho mỗi đứa một con

Lý Quý khàng khái đáp:

— Một mình ta đủ giết chúng mày, cần gì phải kinh động đến đại huynh của ta.

Một người trong bọn nói:

— Chúng ta không thêm lấy thịt dê người. Cho phép mày chọn người nào đầu trước.

Lý Quý hét lên rằng:

— Ta hãy đấu với mày.

Nói đoạn múa song phủ nhảy tới trước mặt người kia phang luôn.

Người kia vội vùng cõn lên đỡ.

Hai người đấu nhau đến hơn hai mươi hợp không phân thắng bại. Lý Quý nói nóng, một tay đỡ búa chém ngang mặt một tay chém ngược từ chân lên, tức là thế Hồ Giang Long Thăng, một miếng búa rất nguy hiểm trong ba miếng búa của Trình Giáo Kim đời nhà Đường truyền lại.

Nghe đâu người kia đã vung ngọn côn gạt ngay lưỡi búa trên mặt, đốc côn đập xuống đỡ lưỡi búa chém ngược phía dưới, thuận ngọn côn thịch thẳng giữa cổ họng Lý Quý một thế Tòa hầu cõn.

Hắc toán Phong vội ngồi xụp xuống lia ngang lưỡi búa dưới đầu gối. Người kia thất kinh, hét lên một tiếng chông côn xuống đất nhảy vọt lên cao hơn một trượng qua đầu Lý Quý, múa côn từ sau lưng đánh tới Lý Quý với quay lại đòn dịch.

Người đứng ngoài khen rằng:

— Vô giới lắm! Hà đại - ca hãy nghỉ đề, tiền đề đấu chơi một lúc đỡ rét!

Người đang đấu với Lý Quý nhảy ra ngoài nghỉ.

Lý Quý lãnh đang hăng, thốt lên rằng:

— Ông chấp cả hai thắng!

Người sau võ nghệ có phần lại cũng hơn lắm cho Lý Quý phải rẽ rất từng miếng đánh từng bước tàn.

Một qua, một lại, thấm thoát đã được bốn năm mươi

hợp. Người vào sau nghe chừng đã yếu thế, đã phải lùi dần, chỉ đỡ gạt, ít giá đòn.

Người đánh trước lúc đó ngồi nghỉ đã lại sức, thấy vậy bèn nhảy vào giúp bạn. Lý Quý không chút sợ hãi, chém đông, gạt tây, đánh trên đỡ dưới, như một rống đầu với hai hổ. Chàng mắt mồm mồm lợi, hăm hè, quát tháo buột miệng nói:

— Nếu không thắng nổi chúng mày, không phải là hảo hán Lương Sơn Bạc.

Hai người kia nghe thấy vậy, cùng reo lên rằng:

— Hay lắm! anh em ta quyết bắt sống người nộp cho Triều đình!

Bèn cùng múa tít hai ngọn đồng còn, rặng rịt lấy chân tay Lý Quý.

Cứ luận võ nghệ thì Lý Quý tuy không thắng nổi hai người, nhưng cũng có thể phá vây bỏ chạy được.

Nhưng Hắc toán Phong là người kháng khái, nhất định chịu chết chứ không chịu lùi. Chàng đem hết công phu rèn luyện trên Lương Sơn ra phân đấu.

Song le hồi hôm uống rượu say, lại thêm cơn đau bụng bâng đi lúc này bây giờ lại nổi lâm dâm trong dạ, Lý Quý tay chân bải hoải, hơi thở hồng hộc, mồ hôi toát ra đầm mình, cán búa trơn như bôi mỡ cầm không được chắc, sắp nguy đến tính mệnh.

Lại nói chuyện Lỗ trí Thâm dẫn dọc tới khuya mới chợp mắt được một lúc tỉnh giấc dờ bên cạnh thấy mặt Lý Quý vội ngồi dậy, tìm đèn đôi búa của bạn không thấy đâu thật kinh mà rằng:

Thắng thật phụ lại đi quây rồi chỗ nào rồi! đèn bực mình.

Bèn vội sách thiên trượng, mở cửa phòng đi xuống nhà dưới, đánh thức từu báo giấy hỏi thăm.

Từu báo nói:

— Ông bạn của ngài vừa vác búa đi về phía bắc rồi. Lỗ trí Thâm phân nân kêu khổ, bèn dẫn từu báo soi

hành lý, đoạn mở cửa đi ra ngoài, cứ phía bắc bước mau!

Lúc đó trời đã tang tảng sáng, Lỗ hòa thượng đi hồi lâu, nghe thấy tiếng hồ thét vang lừng, trông ra trước mặt thấy ba người quây tròn một chỗ choáng nhau kịch liệt. Nhìn kỹ thì thấy hai ngọn côn vù vù như mưa xa gió tấp giữ gìn đường lối không còn hở một bước để người bị vây giữa chạy chôn. Mà Lý Quý thì đương sủi bọt mép, vừa gạt một côn bên tả lại phải quay mình đỡ phía hữu, coi rất cấp trước.

Lỗ trí Thâm hét lên một tiếng lớn.

— Chớ hại bạn ta!

Bèn chạy như bay tới nơi, cứ côn lên khỏi đầu dùng thế « Bại Côn » đánh xuống một thiên trượng.

Nguyên thế võ ấy, của vị Đạt Ma ở Ngũ Đài Sơn thừa trước truyền giầy cho Lỗ trí Thâm dùng những lúc địch nhân bất ý. Ấy là miếng võ dọa, trong lúc thắng thốt, có thể khiến người có thực học không kịp đỡ tay, có thể đoạt được binh khí của kẻ thù. Vì miếng Bại-Côn ấy, trái với các miếng võ khác nhắm đánh vào mình địch nhân, miếng Bại-Côn nhắm vào binh khí của địch nhân giáng xuống.

Bây giờ, Lỗ trí Thâm vì muốn cứu bạn, bèn vận hết khí lực bình sinh, hét lên một tiếng như sấm động (thắng cánh quạt đồc thiên trượng xuống hai ngọn côn đồng).

Trong lúc vô tình, hai người bị Lỗ trí Thâm đánh một thiên trượng rất mạnh, rụng rời tay chân, đánh rơi cả côn xuống đất.

Lý Quý thấy vậy mừng lắm, dơ phủ lên chém. Lỗ trí Thâm dơ thiên trượng ra cản lại, rồi hỏi hai người kia:

— Vì có gì các người chực hại bạn ta?

Hai người kia đáp:

— Tự thắng mặt đen này đến gây sự trước, nào phải chúng ta cớ ý đánh nhau?

Lỗ trí Thâm nói:
— Dẫu sao, hai người đánh một không phải là hành vi của bậc hào kiệt. Nay các người đã mất khí giới, chúng ta có thể giết chết các người được, nhưng giết người tay không chẳng phải là thói quen của hào hán ở Lương.
Lỗ trí Thâm sức nghĩ ra, vội nói lảng.
— Các người hãy nhất khí giới cùng chúng ta đầu một keo nữa.

Hai người cúi nhất đồng cộp, đưa mắt hỏi ý nhau rồi người hơn tuổi nói:

(Còn nữa)

THANH NIÊN TUNG THU

Một đoàn văn gia chuyên xuất bản những sách có bổ ích cho thanh niên Việt-Nam là cho in số 1 của cuốn văn rất hùng tráng, rất lý kỳ:

Tiểu Kiem hiệp

Thuật đời 1 thiếu niên anh hùng hành động các thú đoạn phi thường.

16 trang lớn 3 xu

NGƯỜI NẤU SẠC

Số 1 giá 3 xu

Đã phát in tại lần thứ hai

Các bạn nên đón mua ngay

Imp. Lang-Tuyet 75 Hàng To Liên Hạng